

Sygn. akt IIK 18/13

1 Ds. 761/12/D

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12.08.2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant: Aleksandra Hormańska

przy udziale asesora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu Łukasza Chrapek

po rozpoznaniu w dniach 11.04.2013r., 15.05.2013r., 20.06.2013r., 08.08.2013r. sprawy karnej

przeciwko **G. F. (1)** – z d. J., s. T. i W. z d. P.,

ur. (...) w S.

oskarżonemu o to, że :

w dniu 26 stycznia 2012 roku w Z. woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził E. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.500 zł stanowiącej równicę kwoty 15.000 zł, którą to kwotę pokrzywdzona przekazała wymienionemu jako pośrednikowi na zakup samochodu osobowego marki F. (...) rocznik 1999 poprzez wprowadzenie jej w błąd co do pochodzenia pojazdu i wykonania poszczególnych napraw wymagających nakładu finansowego, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk będąc uprzednio karnym przez Sąd Rejonowy w Zgorzelcu sygn. akt IIK 1101/02 za przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 07 września 2006 roku do 06 marca 2007 roku,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

I. uznaje oskarżonego G. F. (1) winnym tego, że w dniu 26 stycznia 2012 roku w L. woj. (...) dokonał przywłaszczenia kwoty 3.900 zł w ten sposób, iż będąc zobowiązanym na mocy ustnej umowy do zakupu samochodu osobowego na rzecz E. G. (1) nie zwrócił równicy między kwotą zakupu pojazdu w wysokości 10.200 zł, a powierzonymi mu pieniędzmi w wysokości 15.000 zł działając tym samym na szkodę E. G. (1) przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk będąc uprzednio karnym przez Sąd Rejonowy w Zgorzelcu sygn. akt IIK 1101/02 za przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 07 września 2006 roku do 06 marca 2007 roku, tj. czynu z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk zawieszona wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego G. F. (1) na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

III. na podstawie art. 73 § 1 kk w okresie próby oddaje oskarżonego G. F. (1) pod dozór kuratora sądowego,

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego G. F. (1) na rzecz pokrzywdzonej E. G. (1) kwotę 3.900 zł (trzy tysiące dziewięćset złotych) tytułem naprawienia wyrządzonej szkody, płatne po uprawomocnieniu się wyroku,

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego G. F. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty niniejszego postępowania, zaś na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

Uzasadnienie.

Pod koniec 2011 roku E. G. (1) postanowiła nabyć samochód. W czasie jednej z rozmów na ten temat, znajomy z pracy P. C. (1) zaproponował jej pomoc poprzez skontaktowanie jej z G. F. (1), który w jego opinii mógł jej pomóc zakupić dobry samochód. P. C. zadzwonił do G. F. (1) a następnie po przedstawieniu sprawy przekazał telefon E. G. (1), która umówiła się z nim na spotkanie w L., w Motelu (...). Do spotkania doszło w grudniu 2011 roku. W trakcie rozmowy G. F. (1) zaproponował nawiązanie współpracy między reprezentowaną przez niego Grupą Operacyjną F. a reprezentowanym przez (...) Stowarzyszeniem (...) na terenie powiatu (...). Odnośnie wyszukania samochodu G. F. (1) zobowiązał się do znalezienia samochodu w cenie do 15.000 zł, roztaczając przed E. G. (1) wizję nabycia samochodu z placówek dyplomatycznych. Cena ta miał zawierać kupno samochodu bez napraw, a w przypadku znalezienia tańszego auta, G. F. (1) zobowiązywał się do zwrotu pozostałej kwoty. Z tytułu znalezienia samochodu G. F. (1) nie żądał żadnej gratyfikacji.

Dowód: zeznania świadka E. G. k 138-140;

zeznania świadka P. C. k. 140-141;

zeznania świadka L. K. k. 141;

wyjaśnienia oskarżonego G. F. k. 136-138, 81-83.

W dniu 19 stycznia G. F. (1) skontaktował się telefonicznie z E. G. (1) żądając przekazania umówionej kwoty na zakup samochodu. E. G. (1) poprosiła M. K. (1), aby ta zawiozła ją Z. na parking przy markecie C.. Tam oczekiwał na nie G. F. (1) w samochodzie służbowym, którego kierowcą był K. S. (1). G. F. (1) udał się do samochodu, którym przyjechała E. G. (1), a ta w obecności koleżanki przekazała pieniądze w kwocie 15.000 zł, które na miejscu zostały przeliczone. W trakcie rozmowy G. F. (1) mówił, iż ma upatrzone kilka samochodów. Po raz kolejny wspominał o dojeździe do placówek dyplomatycznych. Po otrzymaniu pieniędzy, G. F. (1) wrócił do swojego pojazdu, gdzie oświadczył K. S. (1), że następnego dnia udadzą się w okolice Z. w celu znalezienia samochodu dla E. G. (1). Mimo wizyty w kilku komisach, samochodu nie udało się znaleźć. W dniu 26 stycznia 2012 roku G. F. (1) wraz K. S. (1) udał się do komisju samochodowego w Z. przy markecie C.. S. pozostał w samochodzie służbowym, natomiast G. F. (1) udał się na teren komisju gdzie z właścicielem uzgodnił warunki nabycia F. (...) rocznik 1999, za cenę 10.200 zł. Po nabyciu samochodu, po kilkunastu minutach wrócił do S., wspólnie złożyli tablice do pojazdu i udali się do L. w celu przekazania auta E. G. (1), o czym ten poinformował ją telefonicznie.

Dowód: zeznania świadka E. G. k 138-140;

zeznania świadka M. K. k. 141-142, 46-48;

zeznania świadka K. S. k. 143-144;

zeznania świadka R. P. k. 142, 49-50;

kopia faktury VAT na samochód F. (...) k. 51;

wyjaśnienia oskarżonego G. F. k. 136-138, 81-83.

W L. E. G. (1) obejrzała samochód. W trakcie jazdy próbnej, było słycać stukanie w jednym z kół, w związku, z czym G. F. (1) zobowiązał się do wymiany łożyska w kole na swój koszt. W tym celu E. G. (1) miała mu dostarczyć auto do Z.. Po jeździe próbnej cała trójka udała się do mieszkania E. G. (1), gdzie ta poczęstowała G. F. (1) i K. S. (1) herbatą. W trakcie rozmowy, E. G. (1) podpisała umowę nabycia samochodu, którą G. F. (1) zabrał do komisju w celu zakończenia transakcji. Na drugi dzień K. S. (1) miał przywieźć pozostałe dokumenty samochodu, co też uczynił. G. F. (1) nie zwrócił wówczas reszty z powierzonej mu kwoty na zakup samochodu. E. G. (1) pozostawała w przekonaniu, iż zwrot pieniędzy nastąpi niezwłocznie, najpóźniej przy wymianie łożyska. W jakiś czas po nabyciu samochodu E. G. (1) udał się do Z. celem przekazania auta G. F. (1), który miał dokonać naprawy łożyska. W tym celu drugim samochodem pojechała jej koleżanka M. K. (1), która zabrał ją z powrotem do L.. Po kilku godzinach E. G. (1) pojechał ponownie do Z. w towarzystwie (...) po odbiór samochodu. Łożysko zostało wymienione, zaś G. F. (1) nadal nie zwrócił pozostałych z zakupu auta pieniędzy, zasłaniając się brakiem czasu i ważnymi sprawami rodzinnymi oraz zawodowymi. W tym czasie E. G. (1) podjęła już informacje o przeszłości G. F. (1) i skazaniu go za przestępstwo oszustwa. Mimo kilkukrotnego wezwania go do zwrotu pieniędzy G. F. (1) oświadczył, iż nie jest jej nic winien, albowiem dokonał w jej pojeździe wymiany rozrządu, oleju, filtrów i wielu innych części. Nie posiadał on jednak rachunków na zakup części ani dokonanych usług.

Dowód: zeznania świadka E. G. k 138-140;

zeznania świadka M. K. k. 141-142, 46-48;

zeznania świadka K. S. k. 143-144;

zeznania świadka G. B. k. 155-156;

wyjaśnienia oskarżonego G. F. k. 136-138, 81-83.

W samochodzie E. G. (1) był wymieniany rozrząd, jednak nie można określić dokładnej daty dokonania tej czynności. Jak wynika z opinii biegłego części nie są mocno zużyte, co może świadczyć o ich nie dawnej wymianie. W żaden jednak sposób nie można określić, czy rozrząd był wymieniony po zakupie samochodu przez G. F. (1) czy też przed. Koszt wymiany rozrządu (części) wraz z kosztem usługi wynosi 600 zł.

Dowód: opinia biegłego wraz z płytą CD k. 169-170;

ustna uzupełniająca opinia biegłego M. B. k. 171-172.

G. F. (1) dokonał przywłaszczenia powierzonej mu kwoty przez E. G. (1) na zakup samochodu w wysokości 3.900 zł, stanowiących różnicę między kwota powierzoną, a rzeczywista wartością samochodu i ewentualnej wymiany rozrządu. G. F. (1) był uprzednio karany pod nazwiskiem rodzowym J..

Dowód: karta karna k.66.

Oskarżony G. F. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach potwierdził okoliczności zawarcia „ustnej umowy” na znalezienie samochodu w kwocie do 15.000 zł, wskazując jednocześnie, iż miał znaleźć samochód gotowy do jazdy. Cena miała obejmować zarówno zakup samochodu, jego rejestrację oraz ewentualne naprawy. Oskarżony podał również, iż oprócz rozrządu w aucie wymieniane były filtry, olej, naprawiane były przyciski w drzwiach przednich, sterowniki, zakupiono oryginalne radio, wymieniono opony oraz ustawiono geometrię kół. Czynności te miały pochłonać kwotę 4.000 zł. Pozostała kwota około 500 zł nie została zwrócona pokrzywdzonej, bo jak oświadczył S. oskarżony, „że za darmo to ja nie będę robił” (k.137). Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazywał na brak rachunków na zakup części i dokonanych napraw, wskazując, iż uważał, że nie są mu one potrzebne. Wskazywał również na różne osoby, które miały dokonywać napraw przedmiotowego pojazdu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w kwestii dotyczącej rozliczenia, wymiany części oraz ustaleń z pokrzywdzoną dotyczących napraw w samochodzie nie zasługują na uwzględnienie. Wyjaśnienia te niejednokrotnie są sprzeczne

same z sobą i w żaden sposób nie korelują z zebrany materiałem dowodowym. Nadto w dużej mierze są one sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Oskarżony jest dla E. G. (1) osobą całkowicie obcą. Mimo to przyjmując od niej pieniądze i dokonując rzekomych napraw i wymian części, nie zachowuje żadnych paragonów, faktur czy rachunków mogących uwiarygodnić jego działania. Takie zachowanie jest całkowicie niezrozumiałe albowiem nie daje ono możliwości ustalenia rzeczywistej wartości dokonanych napraw i wartości zakupionych części, a tym samym rzetelnego rozliczenia się z „kontrahentem”. Brak jest również możliwości ustalenia, czy rzeczywiście doszło do wymiany części, czy też ich naprawy po kosztach wskazanych przez oskarżonego. Ceny wskazane przez niego, chociażby dotyczące wymiany rozrządu całkowicie odbiegają od wartości takiej usługi wskazanej przez świadka A. P. czy biegłego M. B. (2).

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazuje, iż naprawy samochodu mieli dokonywać właściciel komisju R. P. (2) (bądź jego pracownicy), A. P. czy w końcu R. W.. Świadek R. P. (2) zeznał, iż nie pamięta, czy w sprzedanym samochodzie dokonywano jakichkolwiek napraw w tym radia. Potwierdza tylko, iż w cenie samochodu dokonano wymiany opon na lepsze. Zeznania świadka zaprzeczają, zatem temu, iż oskarżony z tego tytułu poniósł dodatkowe koszty. Co istotne świadek ten wskazał, iż gdyby były jakieś usterki w samochodzie i kupujące je wskazał zostają one osunięte na koszt firmy (k.142v). Również świadek A. P. nie potwierdził, iż w jego warsztacie były dokonywane jakiegokolwiek naprawy w samochodzie należącym do E. G. (1).

W ocenie Sądu zeznania świadków są wiarygodne. Ich relacje są spójne, logiczne i przekazane rzeczowo, bez zbędnego koloryzowania zdarzeń. Nadto nie są oni zainteresowani w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na czyjąkolwiek korzyść.

Odnosnie przeprowadzonych napraw wypowiedział się za to świadek R. W., który miał ich dokonać w warsztacie K. L., co ten potwierdził. Z relacji świadka wynika, iż dokonywał on wymiany rozrządu oraz łożyska w ramach tzw. fuchy. Nie potrafi jednak wskazać, jakich części używał do tego ani jaki był przebieg samochodu. Ta ostantia okoliczność ma istotne znaczenie dla każdego właściciela pojazdu, pod kątem przyszłych ewentualnych napraw związanych z koniecznością wymiany rozrządu czy też pompy wody. Fachowość świadka w tym zakresie pozostawia wiele do życzenia, albowiem nie tylko nie ma on pojęcia, jakie części montował, ani zakupu, jakich części polecał oskarżonemu, ograniczając się do stwierdzenia żeby nie kupował tanich. Świadek nie potrafi powiedzieć, jakie w jego ocenie części są dobre, stwierdzając, iż rozrząd mający sygnaturę F. będzie lepszy od takiego samego bez takiej sygnatury. Świadek nie ma również pojęcia, co do rzeczywistych cen zakupu i wymiany rozrządu, wskazując kwoty na potrzeby poparcia twierdzeń oskarżonego. Kwoty te pozostają w dużej sprzeczności ze wskazaniami świadka A. P. i biegłego M. B. (2). Zdaniem Sądu zeznania świadka budzą wiele wątpliwości mimo to nie sposób całkowicie ich zdyskredytować. Okoliczność wymiany rozrządu została potwierdzona przez kolejnego ze świadków K. L., a wymianie łożyska nie zaprzecza sama pokrzywdzona. Należy również pamiętać, iż biegły wskazał, iż nie może jednoznacznie określić terminu wymiany rozrządu wskazując, iż mogło to nastąpić zarówno przed sprowadzeniem samochodu do Polski jak i po zakupie samochodu przez oskarżonego na rzecz E. G. (1).

Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia wiarygodności zeznaniom świadka K., który zeznawał na okoliczności udostępnienia warsztatu G. F. (1).

Na koniec należy odnieść się do stwierdzeń oskarżonego, iż miał znaleźć auto dla pokrzywdzonej w zamian za udzielenie pomocy w znalezieniu lokum dla reprezentowanej przez niego firmy. W jego twierdzeniach brak jest mowy o finansowym wynagrodzeniu za pomoc przy znalezieniu samochodu dla E. G. (1). Stwierdzenie, zatem w obecności świadka K. S. (1), „że za darmo to ja nie będę robił”, oznacza zdaniem Sądu, iż oskarżony zamierzał już na etapie poszukiwania samochodu odnieść jakąś korzyść majątkową. W tym przypadku polegało to na nierozliczeniu się z E. G. (1) z powierzonych mu pieniędzy. Późniejsza próba podważenia wiarygodności świadka K. S. (1) miała charakter przemyślany i celowy, a skierowana była na umniejszenie znaczenia niekorzystnych dla G. F. (1) zeznań, poprzez wyekspozowanie konfliktu między nimi. Tymczasem, w ocenie Sądu zeznania świadka zarówno dotyczące poszukiwań samochodu, jego zakupu, ewentualnych napraw na terenie komisju czy przekazania samochodu pokrzywdzonej nie budzą żadnych wątpliwości. Są one w spójne, logiczne oraz korelują one z zebrany materiałem dowodowym w tym

częściowo z wyjaśnieniami oskarżonego. Świadek stwierdza fakty zaobserwowane w sposób prosty i rzeczowy, nie eksponuje przy tym niechęci do oskarżonego, nie próbuje przedstawiać go w negatywnym świetle. Odnośnie braku wiedzy, co do niektórych okoliczności (takich jak kwestia rozliczenia), nie stara się ich „wytworzyć” na niekorzyść oskarżonego, lecz informuje w tym zakresie o braku stosownej wiedzy. Zdaniem Sądu późniejszy konflikt świadka z oskarżonym w żaden sposób nie rzutuje na jego wiarygodność odnośnie przekazanych informacji dotyczących niniejszej sprawy.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy mniej istotne znaczenie mają zeznania świadków P. C. (1), M. K. (1) czy G. B. (2). Żaden z tych świadków nie uczestniczył w rozmowach na temat zakupu samochodu i ustaleń z tym związanych oraz ewentualnych napraw. W tej materii posiadają oni szczępy informacji przekazane przez strony postępowania. Budowanie, zatem na tych informacjach podstawy rozstrzygnięcia było by nie celowe i karkołomne. Świadkowie ci przekazali natomiast, wiarygodne informacje, co do skontaktowania oskarżonego z pokrzywdzoną (P. C.), uczestnictwa w przekazywaniu pieniędzy i roztaczaniu wizji dotyczących możliwości zakupu samochodu przez G. F. (1) oraz przekazaniu mu go w późniejszym terminie do naprawy łożyska (M. K.), stwierdzeniu w nim szeregu usterek i odbioru samochodu po naprawie łożyska (G. B.).

Zdaniem Sądu należy jeszcze zwrócić uwagę na zeznania świadka L. K. (2). Świadek ten zeznał, iż uczestniczył w jednym spotkaniu, na którym oskarżony rozmawiał na temat zakupu pojazdu na rzecz pokrzywdzonej. Z tej relacji wynika, że samochód miał być kupiony do kwoty 15.000 zł, „to miało być auto, którym można jeździć tak, żeby nic do niego nie dokładać”. Świadek podkreślił również, iż nie przypomina sobie, iż strony ustalały kwestię ewentualnych napraw. Daje to podstawy do przyjęcia wiarygodności twierdzeń E. G. (1), w tym zakresie. Pozostałe informacje dotyczące wymiany rozrządu i innych napraw są znane świadkowi z relacji samego oskarżonego i nie ma on wiedzy, co do rzeczywistej realizacji tych stwierdzeń. Z pola widzenia Sądu nie umknął również fakt, iż oskarżony pozostaje ze świadkiem bliskich relacjach, albowiem jest on zatrudniony w firmie świadka, a L. K. (2) przy kierowaniu firmą korzysta z jego rad i doświadczenia.

W oparciu o powyższe rozważania Sąd uznał, iż zeznania E. G. (1) odnośnie zlecenia G. F. (1) znalezienia samochodu oraz nierozliczenia się z powierzonych mu pieniędzy nie budzą żadnych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie, Sąd bardzo ostrożnie podchodził do zeznań świadka, widząc w nich mankamenty i nieдомówienia, jednakże ich całokształt, co do zaistniałego zdarzenia nie budzi wątpliwości i zasługuje na uwzględnienie. Zeznania świadka, choć mają charakter emocjonalny, mimo to korelują z istotnymi ustaleniami Sądu dotyczącymi zachowania oskarżonego. W tym stanie rzeczy Sąd uznał je za wiarygodne i stanowiące podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W ocenie Sądu fakt, iż pokrzywdzona nie zażądała rozliczenia powierzonych oskarżonemu pieniędzy, bezpośrednio przy wydaniu jej samochodu, a dopiero w jakiś czas później, nie zwalnia w żaden sposób G. F. (1) z takiego obowiązku i nie daje mu prawa, dysponowania tymi pieniędzmi jak własnymi.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, iż okoliczności sprawy nie budzą żadnych wątpliwości, jednakże zebrany materiał dowodowy wskazał na konieczność zmiany kwalifikacji zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Tym samym Sąd uznał oskarżonego G. F. (1) winnym tego, że: w dniu 26 stycznia 2012 roku w L. woj. dolnosaksońskiego dokonał przywłaszczenia kwoty 3.900 zł w ten sposób, iż będąc zobowiązanym na mocy ustnej umowy do zakupu samochodu osobowego na rzecz E. G. (1) nie zwrócił różnicy między kwotą zakupu pojazdu w wysokości 10.200 zł, a powierzonymi mu pieniędzmi w wysokości 15.000 zł, działając tym samym na szkodę E. G. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk będąc uprzednio karany przez Sąd Rejonowy w Zgorzelcu sygn. akt II K 1101/02 za przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 7 września 2006 roku do 6 marca 2007 roku tj. czynu z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Zdaniem Sądu wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżonemu powierzono pieniądze na zakup samochodu mimo to, po jego nabyciu i wydaniu pojazdu, nie dokonał zwrotu pozostałych za zakup pieniędzy. Mimo kilkukrotnego wzywania przez pokrzywdzoną do zwrotu pieniędzy odmawiał ich wydania twierdząc, że nie jest jej nic winien. Sformułowania oskarżonego pozostają w sprzeczności z ustaleniami Sądu. Oskarżony, bowiem sam przyznał,

iż był w posiadaniu pozostałych pieniędzy w kwocie około 500 zł, jednakże nie zamierzał dokonać ich zwrotu, „bo urwał się kontakt”. Trudno uznać te stwierdzenia za odpowiadające rzeczywistości. Oskarżony dysponował telefonem pokrzywdzonej, posiadał jej adres e-mail, czy w końcu wiedział gdzie E. G. (1) mieszka. Pamiętając również o słowach wypowiedzianych w obecności K. S. (1), Sąd uznał, iż oskarżony miał zamiar nierozliczenia się z E. G. (1) i przywłaszczył sobie kwotę 3.900 zł. Biorąc pod uwagę, iż pokrzywdzona dochodziła zwrotu kwoty w wysokości 4.500 zł oraz fakt, iż Sąd nie może wykluczyć, iż w samochodzie tym rzeczywiście dokonano wymiany rozrządu, pomniejszył wartość szkody o kwotę 600 zł, wskazaną przez biegłego M. B. (2), jako wartość wymiany rozrządu i robocizny.

Oskarżony G. F. (1) przedmiotowego czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio karanym za przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk i inne, wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu w sprawie II K 1101/02 na karę łączną 2 lat 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 7 września 2006 roku do 6 marca 2007 roku, zaś w okresie 5 lat od jej wykonania, dopuścił się nowego umyślnego przestępstwa z art. 284 § 2 kk.

Wymierzając G. F. (1) na podstawie art. 284 § 2 kk karę 1 roku pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednia karalność, działanie w ramach powrotu do przestępstwa, znaczną społeczną szkodliwość zarzucanego mu czynu, przejawiającą się w wykorzystaniu łatwości i naiwności pokrzywdzonej, premedytacji w działaniu skierowanej na łatwy zysk i ignorancji dla obowiązującego porządku prawnego oraz zasad współżycia społecznego, a nadto rozmiar wyrządzonej szkody.

W ocenie Sądu wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza jego przyszłego zachowania, a przedmiotowa sprawa uzmysłowi mu konieczność zachowania zgodnego z ustalonym porządkiem prawnym i konsekwencji, jakie niesie za sobą łamanie norm prawnych. Tym samym Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, wobec czego, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 kk zawieszono jej wykonanie na okres próby wynoszący 3 lata. Długość okresu próby winna wymóc na oskarżonym pożądane zachowanie, a nadto wzmocni w nim przeświadczenie o nieuchronności kary w przypadku negatywnego zachowania. Dla tego też dla wzmocnienia dolegliwości oraz pozytywnego oddziaływania, Sąd w okresie próby oddał oskarżonego na mocy przepisu art. 71 § 1 kk pod dozór kuratora sądowego.

Pamiętając, iż oskarżony działał w celu uzyskania korzyści majątkowej Sąd wymierzył G. F. (1) na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wysokości 60 stawek przy przyjęciu, iż jedna stawka równoważna jest kwocie 10 zł. Dolegliwość i realność tej kary winna wzmocnić przeświadczenie u sprawcy o nieuchronności sankcji za zachowanie sprzeczne z ustalonym porządkiem prawnym oraz o jego nieopłacalności.

Stosownie do art. 46 § 1 kk sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. G. (1) kwotę 3.900 zł z tytułu naprawienia wyrządzonej szkody.

Sąd zasądził od oskarżanego na podstawie art. 627 kpk koszty niniejszego postępowania nie znajdując podstaw do zwolnienia go od ich poniesienia, zaś na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty uznając, iż poniesienie jej byłoby dla sprawcy zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację materialną.